

Атанас Далчев

Пролет

Изгубената пролет
ще слезе в оня час
по белите тополи,
по листналия бряст.

Ще спре една латерна
в безслънчевия двор
и дворът ще запее
с латерната ведно.

В сърцето стигнат – мигом
аз ще се отрека
от учените книги,
от тясната яка.

И отведнъж ще снема
вси свои имена,
с тях – цялото си бремя
от скърби и злина.

Ще слеза лек и весел
по стълбите запял,
и слязъл, ще се смеси
с огромната тъпла...

Цял ден ще дялам камък
в виелици от прах
и няма да узная
съмнения, ни страх.

А вечер ще ме чака
на каменния мост
жена със къдри, сякаш
увиснал черен грозд.

1928 г.

КРАЙ

© 1928 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12118>]